

8 Město a festival

Pátek 9. srpna 1996

DNEŠNÍ PROGRAM

Sokolovna v 14 hodin

O nich a o Alence

DOHRÁLI JSME Uherské Hradiště

Sokolovna v 16.30

O nich a o Alence

Uherské Hradiště

Jiráskovo divadlo v 17 hodin

Čarodějnice - Teatr 77 Breda, Holandsko

Sokolovna v 18 hodin

Višňový sad - DS Netrdlo Vyškov

Park A. Jiráka v 18 hodin

Událost na Boibosu - Koncert rockové hudby

DHS Horká Nosa Praha

Schody JD v 18.45 hodin

Vítání souborů

DS VOJAN Libice n. Cidl.

DK Jirásek Česká Lípa

Jiráskovo divadlo v 20 hodin

Čarodějnice - Teatr 77 Breda, Holandsko

Sokolovna v 21 hodin

Višňový sad - DS Netrdlo Vyškov

Dvůr ZŠ ve 21.15

Kolja - film

ZÍTŘEJŠÍ PROGRAM

Jiráskovo divadlo v 17 hodin

Blázinec v prvním poschodí

DS VOJAN Libice n. C.

Sokolovna v 17 hodin

Revizor

DK Jirásek Česká Lípa

Park A. Jiráka v 18 hodin

Podvečerní koncert

ZUŠ Hronov

Jiráskovo divadlo v 20 hodin

Blázinec v prvním poschodí

Libice n. Cidlinou

Sokolovna ve 20 hodin

Revizor

Česká Lípa

Náměstí ČSA ve 22 hodin

Slavnostní ukončení - ohňostroj

Už jste se někdy pokusili představit si, jaké to asi bylo na prvním ročníku ochotnického festivalu v Hronově, který se tehdy ještě po Mistru Jiráskovi nejmenoval? Kdoví, zda ti, kdo se tu před šestašedesáti lety sjeli, mohli tušit, že kladou základ tradice, která odolá nepřízní času, přežije změny politických režimů a bude přitahovat stále nové generace. Jistě, mohla bych si v historických materiálech sehnat přesná čísla a data, ale raději si to představuji: jak tady ještě žil Mistr, jaká to musela být sláva, když posléze v nevelkém Hronově otevírali velkoryse pojatou divadelní budovu, vyprojektovanou hronovským rodákem architektem Jindřichem Freiwaldem, jak se tady stále znovu hrávaly Mistrovy hry. A rok po roce se tady setkávali staří známi a uzavírala se nová přátelství. Leckterá budova tehdy vypadala jinak, mnohá ještě vůbec nestála, ale Hronov svým hostům stačil, byl jim „tak akorát“, aby mohli být jednou za rok spolu, a oni byli spolu rádi a město je pohostinně přijímalo.

Pak ale „čas oponou trhl“ a Hronov začali vedle starších spořádaných ochotníků zaplavovat mladí lidé v džínách s bágly, korunovanými spacákem a karimatkou. Hronov svým hostům přestal stačit, divadelníci se roztáhli do Dřevíče, Velkého Poříčí, Žďárek, Zbečnicku. Centrum samozřejmě zůstalo v Hronově a dnes máme stále silnější pocit, že „hlavní město amatérského divadla“ praská ve švech. Široko daleko není volného lůžka, vstupenky na všechny tři scény jsou beznadějně vyprodané. Leč stále se máme kde najíst, přibýlo obchodů, kde dostanete až do večera základní potraviny (i ty nezakladní, balené ve skle), leccos se přestavělo a dostavělo, v penzionu Prajzko, jak jsme zjistili z propagačního filmu o JH určeného pro zahraniční, jsou dokonce postele s nebesy. Mimochodem: kolik že vás je ve Zbečnicku na jednu sprchu a WC?

Hronov praská ve švech, ale dosud stále ještě můžeme mít pocit, že nás má rád, že se na nás každoročně těší. Letos mě občas přepadne obava, aby se tato nesmírně cenná devíza nestala minulostí. Nejvíce se toho bojím, když okolo druhé či třetí hodiny odcházím z redakce Zpravodaje a na náměstí i v přílehlých ulicích slyším nikoli zpěv, ale řev a hulákání. Některá okna místních, která ještě zůstala otevřená, se kvapně zavírají a vůbec bych nechtěla vědět, co si v tuto hodinu mezi psem a vlkem Hronovští o divadelnících myslí. A přitom ti hulákající možná vůbec divadelníci nejsou.

Noční život k festivalu neodmyslitelně patří a divadelníci nikdy nebyli žádné spořádané ovečky. Ostatně přes den pracují v seminářích, hrají či sedí v hledištích a v noci se odehrává neméně podstatná část festivalového života. Takže, milý Hronove, ještě to s námi dvě noci vydrž, a pak až za rok...

Jaroslava Suchomelová

Snímek ze včerejší akce semináře „Wé“, přehlídky dialogů O Jiráskův kelimek. Pokus o patafyzického Jirásku vyzněl - podle nám dostupných zpráv - spíše ve prospěch Mistra.

KOMERČNÍ BANKA a.s.

POMSTA RUSKÉ SIROTY

Nejkrásnější je ta, co je Nad tím vším: Houslohra, nápověda, zvukové efekty, živly, Deus ex Machina. Je zcela odpoutána od reality, chcete-li je nadreálná - a přitom je velice skutečná, protože to je prostě lidská bytost z masa a krve. Takhle nějak bych si představoval celou inscenaci. Už také proto, že tato svobodná nezátíženost té, co pluje takto vzduchem, asi nejvíce odpovídá původnímu duchu textu. Jeho tklivému, dojímavému příběhu o utrpení lásky, kterému se nakonec dostane odměny a zlo hamižnosti a sobectví je potrestáno. Je v tom zajištěná naivita, ale je v to také síla zcela zvláštního a neotřelého pohledu na lidský život, pohledu, jenž se odpoutává od skutečnosti.

Ne, že by se inscenace o něco podobného nesnažila. Usilovně a intenzivně se pokouší řešit všechny situace především vizuálně. Vytváří bizarní a nelogická spojení mezi jednotlivými reálnými předměty, deformuje výrazně a silně především ty prostředky, jimiž chce vypovídat o postavách. V zásadě se nikdy od této linie neuchýlí a jsou místa, kde se jí to daří velice dobře. A musím přiznat, že vůbec tato celá inscenace je překvapivě přesně udělána a provedena. Ale v jisté chvíli začne být této reformace příliš, leckdy jako by místo osvobozené obrazné lehkosti nastupovala až křeč. A hlavně: postupuje se od jednoho obrazu k druhému a vlastně se ztrácí návaznost, souvislost, jakýsi jednotící smysl. Ten příběh o ruské sirotě sice zůstává, ale jeho původní naivita už není a novou kvalitu inscenace za ni nedodal. Jan Císar

VIZUALIZOVANÁ PSYCHOLOGIE DIVADELNOSTI

Divadelní soubor Pro 100r z Brna dal prožít krásný divadelní zážitek všem, kteří tvrdí, že „divadlo“ je odvo-

zeno od slova „dívati se“. A není divu, vždyť autorem předlohy inscenace Pomsta ruské sirotky (s podtitulem „vizualizovaná psychologie ženy“) tohoto ambiciózního brněnského kolektivu není nikdo jiný než sám Celník Henri Rousseau. A jakoby byl tento věhlasný malíř spolupřítomen s námi se všemi v hronovské sokolovně. Před našima očima se neodvívá výstup za výstupem, ale spíše obraz za obrazem, každý má svou svébytnou kompozici, výrazné barevné kontury, atmosféru. A když každý jednotlivý obraz „ožije“ díky postavám na jevišti, nestačí se divadelníkové oko kochat přemírou nápadů a to oněch výtvarných, ale především a zejména těch divadelních.

Vzpomeňme jen na kávovou lžičku, která uvízne uprostřed šálku s čajem, na kanárka v kleci (rádiu, rakvi), který je posléze zabalen do ruské vlajky, na končetiny generála Bosqueta, které jsou naopak zabaleny do francouzské vlajky atd., atd. A nad tím vším postava dívky, která nám ani na chvíli nedá zapomenout, že se jedná o divadlo a když je nejhůř, stává se oním snem každého divadelníka - vyřeší situaci jako Deus ex Machina. Silný vizuální zážitek z brněnské inscenace je umocněn skvěle vyřešenou a vysoce funkční scénou, která navíc evokuje jisté téma kruhu a „božích mlýnů“. A zde pro mě začíná základní problém inscenace (nebo alespoň představení ve 14.00 hodin): samotný příběh inscenátoři realizují jako parodii nebo parafrázi pokleslých příběhů pro dívky a paní, jak už je, bohužel, známe i z našich knižních pultů. Chvilí by se chtělo až uvěřit, že slečna Sofie je Taťanou z Evžena Oněgina. Ne, že by to tak nemohlo být, chraň pánbůh a ne že by to znamenalo nactiutrhání klasikovi, ale zdá se mi to prostě málo. A opět - divadelně málo. Jakoby celá skvělá obrazová stránka inscenace sloužila právě jen tomu obrazu a z něho vyrůstajícím gagům, smyslu samotné inscenace nikoliv. Pokud neměl být smysl inscenace právě a jen

Z představení Černá panna - D - Dílna Studia Dům Brno

v onom zmiňovaném obrazu a to je pro mě opět málo a vůbec málo k tomuto brněnskému souboru. A znovu opakuji, že nad jednotlivými nápady moje srdíčko jen plesalo. A tak jsem se dočkal v tematické rovině pouze „pomsty ruské sirotky“ místo zároveň slibující „vizualizované psychologie ženy“. O vizualizovanou psychologii divadelnosti jsem však ochuzen nebyl. A za to děkuji. Milan Schejbal

ČERNÁ PANNA BAREVNÉ DIVADLO (Černá panna: D-Dílna Studia Dům Brno)

Není náhodou, že na konci století velice krvavého objevují se stále častěji krvavé příběhy. Nemám teď na mysli záplavu akční hrůzy proudící z kina, televize a videa, mám na mysli skutečně vážný zájem o temné příběhy Draculy, Čachtické paní (spojené mimochodem velmi fatálně karpatským horským obloukem), ale zejména zkoumání mýtů, legend a rituálů. Tento proud inspirovaný lidovým divadlem balad, rakvičkáren a kramářských písní, reprezentují v poslední době, kromě původní podoby Divadelní pouti, zejména výsledky Studia Dům pod vedením Evy Tálské. Krev zde není prostředkem k dosažení efektu, ale něčím zcela bytostným, hraničním a nenahraditelným.

Příběh Černé panny, který je prezentací samostatné práce členů Studia Dům, je z inscenací tohoto rodu.

Nejprve je třeba ocenit textovou předlohu, baladickou, rytmičnou a přes svou emotivnost výrazně příběhovou. Poskytuje tak dostatek prostoru pro soustředěné pohybové - pěvecké, místy až folklorizující scénování. Představení má řád, směr, cíl i silnou atmosféru. Patří bezpochyby k tomu nejkvalitnějšímu, co jsme mohli letos na Hronově vidět.

Radovan Lipus

P.S.: Dva soukromé otazníky na závěr: 1) Nejsem si zcela jist improvizovanými a jakoby „zcižujícími“ promluvkami v emocionálně exponovaných situacích („co chce? nechod tam!“), které jsou podle mého názoru nejen mimo jazykový půdorys, ale také mimo zvolenou stylizaci. 2) Zcela stylově nečistě mi ovšem připadají některé z mála použitých rekvizit - kaširovaný pohár ze špatného ochotnického Hamleta a nuž Černé panny s plastovou rukojetí a fermezí zakrváceným ostrím.

ČERNÁ PANNA, BÍLÁ PANNA aneb KONEČNĚ TÉMA

Když jsem si přečetl text Černé Panny, zavyl jsem radostí, neboť jsem se napil čisté vody. Cítil jsem lehké ozvěny folklóru v tom nejlepší slova smyslu, ale především velké téma dotýkající se hraničních okamžiků v lidském životě, čímž nemyslím jenom život a smrt, lásku a zradu, ale fátum okamžiku špatného kroku, který nelze vrátit zpět, opomenutí, které nelze

Z představení Pomsta ruské sirotky - Divadelní soubor Pro100r Brno

Divadlo je záležitost emocí

Dílňa B: Emoce v napětí a uvolnění

Tuto praktickou hereckou dílnu vedou tři dámy - Jana Březinová, Michaela Bendová-Kudrnáčová a Jaroslava Hojtašová. Všechny v současné době vyučují na katedře alternativního a loutkového divadla DAMU v Praze. Když byla Jana Březinová požádána, aby zde udělala dílnu, rozhodla se oslovit tyto dvě své kolegyně, s nimiž má stejný názor na divadlo, a nabídla jim, aby připravily dílnu společně. Březinová

vede hereckou část, Bendová-Kudrnáčová hlasová cvičení a Hojtašová pohybová, tak jako na KALD DAMU.

Jak z úvodu vyplývá, dílna je o tomtéž, o co se snaží na DAMU. „Je to pokus přiznat existenci citu ve všim rizikem obtížnosti, které toto přiznání nese. Neobcházet jej. Přiznat ho sám sobě a nabídnout ho divákovi. Pokusit se existovat ve vztazích a situacích, bez vymyšlení. Pojmenovat si je, rozšiřovat, porozumět, a pak v nich umět obstát. Nejprve toho hodně vědět, poznat, a pak „být“ - teď, v tuto chvíli, naplno. Objevit svou vlastní spontaneitu, svou vlastní duši. Vnímat své tělo, svůj hlas, sebe přes projevy partnera. Slyšet se a vnímat energetickou souměřitost celé skupiny.“ To nejde bez osobního nasazení, bez osobní odvahy překonávat sama sebe, svůj stud, své zábrany. Profesorky pochopitelně vědí, že jde o dlouhodobý proces a že zde mohou svým studentům a studentkám zprostředkovat pouze krátký vhled, nahlédnutí, dotknutí se témat a problémů herecké práce. Jde jim zde o nasměrování jistého způsobu vnímání a práce než o výsledek, nalezení nějakého výsledného inscenačního tvaru.

Dílny se účastní dvacet osm seminaristů s různorodými divadelními zkušenostmi ve věku šestnáct až dvacet čtyři let. Jsou rozdělení do čtyř skupin, které se vzájemně střídají v třídách tří profesorek - hodina pohybu střídá hodinu hlasových cvičení a ty herecká práce s Janou Březinovou. Po úvodních třech dnech, ve kterých se studenti zbavovali atavistických emocí a návyků, poznávali sami sebe a začali se učit práci (a toleranci) ve skupině, následovala základní herecká práce - na krátkých textových situacích z Topolovy hry Kočka na kolejkách se učili vztahové práci. Je to ideální studijní materiál pro tento typ cvičení. Vztah a situace mezi partnery se dramaticky střídají, jednou je vůdčí jeden, podruhé jeho partnerka. Je třeba pracovat s napětím a uvolněním, naučit se ovládat emoce a přitom jim být stále dostatečně otevřen. Je to neustálá hra s energií a s kontrasty.

Výsledek dílny nebude ukazován veřejnosti. Jsou to zatím etudy, které jsou významné pro studenty. Objevují v nich základní divadelní zákonitosti, mnohé z objeveného je zatím čerstvé, těžko opakovatelné a předvádění by ničemu (a nikomu) nepomohlo. „Divadlo je věcí emocí,“ říká Březinová, „a herec musí vědět, co a jak prožívat. Prvním krokem je objevení spontánního emotivního projevu, pak je třeba jej kultivovat a naučit na jevišti fixovat. Na to zde není čas. Stačí, že jsme studenty k této práci nasměrovaly.“

Jany Březinové jsme se zeptali:

Na Hronově vedete dílnu poprvé. Jaké z ní máte pocity?

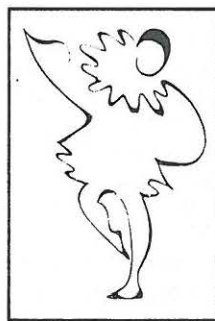
Já jsem na Jiráskově Hronově vůbec poprvé. Ne že bych amatérské divadlo nějak přehlížela, ale prostě jsem neměla nikdy čas. Z dílny samotné jsem nadšená. Obdivuji mladé lidi, že jsou ochotni podstoupit naše cvičení a otevřít se „až na dřeň“. Je to jistý druh odvahy. Znamená to totiž překonat léty nabalenou rozumovou bariéru a ta bývá velmi tuhá.

Čím vás vůbec přitahuje divadlo?

Samozřejmě i já jsem začínala v amatérském souboru. Bylo to na přelomu padesátých a šedesátých let a já hrála v Amatérském souboru ministerstva vnitřního obchodu. Mým partnerem byl mj. i Petr Oliva. Vlastně na základě tohoto seznámení s divadlem jsem se rozhodla jít na DAMU a cele se věnovat divadlu. V divadelní iluzi mi totiž bylo hrozně dobře. Mohla jsem v ní prožít mnohem víc než v normálním životě. Byla jsem okouzlená, že jsem mohla vstupovat do cizích životů. A tím je pro mne jako herečku divadlo jedinečné dodnes.

Stále jste jím okouzlená a nadšená?

Časem je člověk z těch životů unavenější. Věkem totiž osudy, které mám hrát, nabývají mnohem grotesknějších a hlavně tragičtějších konců. Přesto se nyní po čtyřech letech bez aktivního hraní, způsobených zdravotními problémy, do divadla vracím. Národní divadlo za tu dobu stáhlo všechny inscenace, kromě Mittererovy Návštěvní doby v Kolowratu, tak jsem zvědavá, do čeho budu obsazená.

Jak jste spokojena s letošním ročníkem JH?

Bohužel jsem trochu indisponovaná, tak jsem toho moc neviděla. Jsem však nadšená svými studenty, což mi stačí. A nejsem sama. Všechny tři jsme překvapené, jak se nám práce zde daří, a bude-li to možné, rády bychom v příštích letech pokračovaly.

Vladimír Hulec

Seminář M

Pozn. redakce: O tomto semináři víme pouze to, že tu je. Nechť tedy tato informace slouží i jako historický doklad o existenci „off“ dílen JH.

ANKETA - ANKETA - ANKETA - ANKETA

CO ZAZÁŘILO?

Jiráskův Hronov je nesoutěžní přehlídkou. Skončovalo se s rozdáváním diplomů a cen. Skončilo soustředění, což většina souborů i návštěvníků festivalu přijala s povděkem. Hurá, je konec zápolení s nádechem uplynulých let svazáckého snažení! Letošní ročník Jiráskova Hronova připomíná paletu všemožných divadelních druhů, žánrů, stylů... Zpravo-daj nabízí pohledy na inscenace nejméně ze dvou stran. Pluralita uměleckých směřování i názorů...

Přesto mi něco chybí. Rozhodně to není stanovo-vání pořadí od „nejlepší“ inscenace po tu „nejhorší“. Spíš mi schází ocenění toho pozoruhodného, co u jednotlivých inscenací vyniklo, zazářilo. To, na čem soubory mohou v budoucnu stavět a co by si skutečně zasloužilo zřetelnějšího povšimnutí. Tak tady je moje - jistě subjektivní - shrnutí toho, co za-

tím patřilo na letošním Jiráskově Hronově k tomu nejzajímavějšímu (snad by tato glosa mohla být jed-ním z příspěvků do širší ankety...):

Herecké výkony:

- vynikající miniatury zkušených herců v pořadu Bratři Čapkové (Ludmila Čápková, Miroslav Rada, Jaroslava Mikešová, Dušan Zakopal)
- soustředěné a vnitřně naplněné herectví malých představitelů Ledového zámku (Hudradlo Zliv)
- bezprostřední hravost kluků - Acylpyrínků (soubor Hop-hop ZUŠ Ostrov nad Ohří)

Režijní práce:

na inscenaci Cesta do Taru - čistá stylizace, dokonalý inscenační tvar (Aňa Gamanová)

Výprava a kostýmy:

inscenace Jedno jaro v Paříži aneb Krvavá Henrieta (mimořádně vkusné, barevně sladěné kostýmy Ire-ny Vylíčilové a Ziny Rýgrové, s jemnou precizností dotvořené do posledního detailu a jednoduché a zároveň funkční řešení scény Ireny Vylíčilové a Va-lentina Kornějeva)

Nevolám po halasném soutěžení ani po předávání nákladných cen, ale zvýraznění těch, kteří svými nápady a schopnostmi překračují hranice toho nej-lepšího, co se v divadle (a nejen amatérském!) děje, mi tu chybí. Tak alespoň za sebe děkuji

Renata Nechutová

Zlatý Alois potřel na hlavu Růžovou opičku!!!

První ilegální cena Jiráskova Hronova má konečně své jméno: po bouřlivé debatě byla pacifikována a následně vytlačena za hranice náchodského okrese klaka Růžové optičky a zvítězil název nad jiné důstojný - Zlatý Alois!!! Dva členové ilegálního komitétu, které po vítězné diskusi zachytil fotograf Ivan Mička, nyní na stránkách Zpravodaje poprvé zveřejňují podobu, jakou v letošním roce cena má. Jde o sošku kučeravého jinocha od neznámého mistra z dvacátých let dvacátého století z pravé sádky, bohatě kolorovanou olejovými(?) barvičkami. Jméno sochaře, který ji národu zanechal, se sice vypátrat nepodařilo, ale podle hodnověrných informací byl sám vášnivým ochotníkem. A dokonce patřil mezi účinkující 1. ročníku Jiráskova Hronova!!!!!!

Zlatého Aloise udělí porotní klub do houfu sehnanych divadelníků a divadelních publicistů a jeho historicky prvním držitelem se může stát soubor či jednotlivec, režisér i prostý oponář, scénograf i jeho mladší sestra. Volba budoucího laureáta se řídí v podstatě jediným kritériem. Kritériem, které drze překračuje žánry, styly, druhy, epochy a jež nebere ohled na věk, barvu pleti ani vyznání, politické sklony nebo pohlaví kandidátů. Kritériem, jež se zve originalita, pozoruhodnost čili výjimečná doba.

V sobotním čísle Zpravodaje budou veřejnosti dány v plen předběžné výsledky, kterými ovšem mohou ještě zakvedlat závěrečná představení. Konečně pořadí pak bude publikováno v Divadelních novinách, v jejichž redakci zůstane též Zlatý Alois deponován v případě, že laureát nebude v sobotní noci dopaden. V roce příštím na sebe vezme Zlatý Alois podobu novou - cena totiž není, pokud si jí majitel nenechá šlohnout, putovní. /zat

Pantomima, tanec a pohybové divadlo na Jiráskově Hronově

Největší dosavadní aplaus Jiráskova Hronova skládalo včera C-Dance z Ústí nad Orlicí. Ještě nedávno na Hronově zcela nepřístupný žánr tanečního divadla slaví zasloužený triumf. Tanec a neverbální umění vůbec je dnes jedním z neaktuálnějších divadelních proudů. U nás zatím stále na periferii zájmu oficiálních divadel, v hlavním však již proudí divákům. Kdo by čekal, že po kontroverzní Alternativní scéně Praha a Jumping Hamada z Pardubic v minulých letech, bude dnes - jistě mnohem přístupnější - C-Dance sklízet takové ovace. A nezapomeňme na Ozvěny I. národní otevřené přehlídky pantomimy a pohybového divadla v sobotu. Přes nepřívznivý kritický ohlas i tato prezentace současného stavu české pantomimy byla diváků vřele přijata. Jako by slovo bylo dnes obtížněji přílišnou lži a konkrétností, jež nedovoluje popustit uzdu divákově fantazii. Slovo divák dnes jen stěží důvěřuje. Buď se vysmívá, anebo hledá v neverbálním umění. Snad je v něm svoboda, snad ona těžce sdělitelná pravdivost. Věřím, že právě svoboda výkladu, možnost spolupodílet se (alespoň ve své mysli) na představení je jeden z důvodů úspěchu této umělecké formy. I dílna (a tvorba) Petra Váší ubírá se tímto směrem.

Když včera Petr Váša mluvil o konzervativnosti divadelního programu Jiráskova Hronova, měl myslím na mysl právě onen stále převažující činoherní

styl. Ať jakkoli mezizánrový je současný JH, je stále pokulhávající bludičkou za divadelním vývojem. V dílnách již jasně převažují neverbální přístupy k tvorbě, v programu se však tyto prvky objevují stále víceméně sporadicky. Kde je výtvarné umění, kde je divadlo masek, moderní hudební produkce experimentálního typu, kde je improvizované divadlo? Namítnete mi, že taková divadla na JH nepatří, že by zde neuspěla nebo by přeměnila festival v něco zcela jiného. Nebyly ale podobné úvahy před lety i u nekukátkových divadelních scén, u Petra Lébla, J.A. Pitínského a dalších, dnes již téměř klasiků?

Každý směr i umělec si pochopitelně musí svou cestu prošlapat (a často i vybojovat) sám. Co však - tak jako v dílnách - pokusit se být na tepu divadelní doby, snažit se předvídat a vedle různými soutěžemi prosetých divadelních inscenací zvát vždy (třeba zatím mimo hlavní program) i ty, kteří sice zatím tak veskrze přijatelní nejsou, mohou však do Hronova přinést uměleckou aktuálnost, jež stále JH chybí? Dalo by se začít právě u tanečních souborů. Není jich u nás málo, navíc je mnoho konzervatorií a jiných tanečních škol. Zájem o jejich produkce - jak vidno - je. Zaslужným činem by byl jistě i programový zájem o pantomimu, dnes trochu chudou příbuznou tanečního divadla a dalších směrů pohybových

a výtvarných divadel. Dnes se tyto proudy nazývají performance art. To by byla bomba, kdyby tu například zatančil Min Tanaka nebo Alex Švamberk! Ale proč ne? Vladimír Hulec

Tajemný Fantom klíčových dírek odhalen?

Dlouhé měsíce sužuje Hronov a jeho malebné okolí nepolapitelný přízrak, tajemný voyeur zvaný Fantom klíčových dírek. Zprávy o jeho řádění přicházejí od jarního tání dokonce i z polské strany hranic. Obyvatelé, zvířata ba ani stroje si nemohou být jisti, zda se onen záhadný fantom nevynoří v nestřeženém okamžiku z houští, nespustí se ze střechy či nevyleze z liščí nory, aby je pozoroval při jejich počínání. Fantom klíčových dírek není ale žádný obyčejný šmírák a jeho voyeurské spektrum je neuvěřitelně široké - od laškových milenců a kopulujících skřivanů polních, přes klimbající rybáře a přesýpací hodiny až po zakuklující se housenku babočky admirála a vlastní nehybný stín. Muž vyzbrojený několika sadami silně dioptrizovaných brýlí a poznámkovým blokem proslul navíc svou nevšední vynalézavostí, v níž mu může být jediným konkurentem legendární Méda Běda slídící po košíku s jídlem.

Podle tiskového mluvčího náchodské policie však již Fantomovi odtikávají poslední hodiny jeho nespoutaného koukání: „Konečně se budeme moci svobodně napít ze svých sklenic, aniž by se nám ten úchyl vpíjel pohledem do našich hrdel,“ prohlásil s uspokojením, když napřed zatáhl záclony konferenčního sálu. Jméno podezřelého zatím neprozradil, ale podle zdrojů, které si nepřejí být jmenovány, aby dostudovaly, jde o profesora DAMU Jana C.

Tyto indicie ostatně potvrzuje i nedávný výrok Jana C., který přinesl pondělní Zpravodaj. „Mívám pocit, jako bych byl voyeur,“ uklouzlo Janu C. při jednom ze seminářů. Na primýr dotaz, zda je skutečně oním fantomem, profesor C. neodpověděl, pouze si se svým pověstným záhadným úsměvem několikrát prohodil sadu svých silně dioptrizovaných brýlí.

Odborníci se ovšem domnívají, že pokud je profesor Jan C. a Fantom klíčových dírek jedna a táž osoba, vyhne se zřejmě jakémukoliv postihu. „Každý teatrolog se zcela zákonitě stává voyeuem,“ prohlásil sexuolog Radim Uzel. „S takto rozbujelou formou voyeurství jsem se sice dosud nesetkal, ale spíše než kárné opatření si takový člověk zaslouží odměnu. Vždyť jde o výkon minimálně na úrovni zlatých olympijských medailistů.“ /zat

MEZINÁRODNÍ METEOROLOGICKÝ KONFLIKT ZAŽEHNÁN

Po dlouhých a složitých matematických výzkumech se konečně výpočetnímu středisku Zpravodaje podařilo dešifrovat záhadné sdělení autorizovaného meteorologa, náčelníka krizového štábu při Okresním úřadě v Náchodě Dr. F. Z. Borníka, o němž jsme vás informovali ve učerším vydání. Vyčerpávající vyhodnocování tajemné číselky „dvaapadesát“ přineslo své ovoce.

Teplá fronta, u níž orgány činné v trestním řízení uvažovaly o verzi nelegálního vývozu do sousedního Polska, byla nečekaně nalezena ve třetím podzemním podlaží pechovního srubu Hanička u Dobrošova. Tato betonová pevnůstka, které se mezi dobrošovskými divadelními amatéry neřekne jinak než Sluníčko, ukrývala ve svých útrobách kaširovanou ventilační šachtu označenou právě výše uvedeným číslem. Díky okamžitému nasazení speciální jednotky IPOS pro boj s organizovaným zločinem se podařilo odhalit ilegální ochotnickou bojůvku Cyranův kord z nedalekých Ratibořic. Ta právě zde v maskované šachtě ukrývala, kromě uloupené a bohužel neodbornou manipulací částečně poškozené teplé fronty, mohutný zbrojní arzenál. Vedle primitivních zápalných lahví, známých též pod názvem Tejklův koktejl, pyrotechnici zjistili značné množství raket země - země typu Palata No. 6. V přílehlých podzemních prostorách, které byly členy bojůvky označovány krycím názvem Ledový zámek, se dále nacházely instruktážní příručky s názvem Svělo v rukou útočníka, Slyšet se navzájem a Význam mimoslovních prostředků v bojové akci. Celá tato výbava měla sloužit k frontálnímu útoku na budovu Jiráskova divadla v Hronově. Akce s krycím názvem Třicet vteřin lásky byla plánována na pátek 3.33 hod SEČ. Právě v této době se totiž ve foyeru JD sejde Sárůzen příatel růžové optičky, aby rozhodlo o udělení Zlatého Aloise. Jak vidno razantní zásah IPOS přišel skutečně ve chvíli poslední.

O dalším průběhu vyšetřování celé šokující události vás budeme informovat.

-fou-

napravit, pouze vykoupit. Neméně tak v textu vše výše jmenované vibrovalo v mýtickopoetické rovině, která je rajcovní.

A teď k inscenaci samé, v níž se režižně-výtvarná koncepce pokusila naplnit půdorys v textové předloze obsažený. Musím říci, že výsledek působil poněkud rozporným dojmem, neboť se zde střetával opis, tedy obraz, s popisem až někdy vágním. Jistá stylizace a hierarchizace prostředků obrazu s přesahem byla atakována podivně popisnou posuncinou a to více od pánské části souboru: údiv, souhlas, odmítnutí, viz též neúmyslně (doufám) parodické grimasy nad zprávou, že se narodí dítě. Přitom jsem přesvědčen, že by mohl být nalezen stylizovaný prvek i v rovině vyjádření vztahu k jistému faktu, události, když je to možné ve vyjádření vztahu člověka k člověku, když je to možné v okamžicích komplikovanějších, jako je vztah k vyzařované emoci. Tím utrpěla poetická, silná hodnota textu, která na příklad zazní naplno v: „Ukryj své srdce v mém těle...“, ale kolem neméně závažných pasáží „Srdce z kamene...“ klesá. Též hudba byla na můj vkus až příliš střídma, ale přiznávám, že zde se mohu mýlit. Dámská část souboru byla o třídu lepší než pánská a především - pro mne - dominovala Bílá Panna. Její úsporné, ale výrazné prostředky ke sdělení očí že běží a co cítí, mne velmi oslovovaly

(ona je to, pravda, taky krásná ženská). Černá Panna byla protipólem nejen tématickým, ale v používání gestických a plastických prostředků celého těla, a když vykřikla, šel zvuk od špiček prstů na nohou celým tělem a roztrhl prostor.

Takže závěrem chci říci, že na jednu stranu jsem od tak báječného textu čekal silnější, přesnější a obraznější jevištní zpracování, ale na stranu druhou musím říci, že jsem uspokojen, neboť D-Dílka měla silné téma a toto téma se nám snažila zprostředkovat, což je pro mne grunt divadla. Mít co říci, i když se z artikulací sdělení na scéně ještě potýkám. Ale téma zde je a interpret se jej snaží dobrat, zachytit jej a předat dál. Za to jim patří mé díky, a přes všechny výhrady hluboká úcta.

Vladimír Zajíc

Všichni na jednom jevišti
(taneční divadlo C-Dance, taneční odd. ZUŠ Ústí n/Orlicí)

Přiznám se, že chvíle před začátkem jsem prožívala s daleko větším napětím a očekáváním než u předělaných představení. Přece jen se více ozývala má taneční duše.

Všichni na jednom jevišti - Taneční divadlo C-Dance a Taneční oddělení ZUŠ Ústí nad Orlicí

Zaujalo mne motto (z J. A. Komenkého), které mne jemně upozornilo na to, že „...vše, co se děje na jevišti, se mne týká.“

Otevřela se opona, zazněla hudba, začala první choreografie „ROZHOVOR“. Pohyb plynul v příjemných obrazech podtržených umně vymyšlenými světly a já hledám rozhovory. Však marně. Další obrazy, kdesi v temnu onoho světa předznamenávají umrlčí hlavy. Jak ráda bych pocítila dech „SMUTEČNÍHO TANCE“ na svém čele, ale byl asi příliš mělký, než aby došel do první řady na balkon. Poprvé mi vytane na mysl otázka - PROČ TO NECÍTÍM?

Ještě než začnu hledat odpověď, je tu „KATAPULT“. Tak pozorně se snažím dívat, vnímat, abych opravdu rozuměla, aby se mě to týkalo. Ale nedaří se. Znovu se v mysli objevují nová PROČ - proč kuf, proč všichni na jevišti..

Jakoby mi chtěla dramaturgie představení pomoci, volá na mne „HLEDEJ“. Hledám, hledám, ale nacházím jen potouchlou veselost v potrhaných oblecích. Je přestávka.

Co jsem to vlastně očekávala? Ptám se sama sebe. Jen rozprávět, tancovat smuteční tanec nebo hledat...

Druhá půlka, jak to tak bývá, bude lepší. Utěšuji se. A zdá se, že opravdu. „JÁ PŘEDEVŠÍM“ - poposedám si na okraj křesla, toť dobré znamení. Cítím, že se přibližuji, ale najednou zůstávám stát na půli cesty a tanec není ještě u konce. Co si začalo, otevřelo... škoda.

Nevadí, ještě dvě choreografie. Vracím své tělo do způsobné polohy a uvažuji o tom, zda „TAM KDE SE KAFE DOBRĚ VAŘÍ“ bývá nuda. Z myšlenek mě vytrhuje síla hudby Dead can Dance. Byla to však jen hudba, co jsem naplno vnímala a přijímala. Bohužel mi nepomohla ani mohutnost okázalé děkovačky s křehkou vedoucí souboru v náručí tanečnickově. Ba naopak.

Odcházím, v hlavě se mi odvíjí den po dni, prožitky z mých každodenních setkání s mladými lidmi na semináři, zhlédnutá představení, srovnávám možná nesrovnatelné. Asi mi nestačí jen hezky nasvícené obrazy s pěknými urostlými postavami. Přesto, že všichni byli na jednom jevišti a vytvářeli mnoho pohybů, mě se to netýkalo. Všechno chce svůj čas.

Jaroslava Hojtašová

P.S. - Moje taneční duše, ač nerada, tiše sděluje, že byla mnohem více obohacena některými divadelními produkcemi.

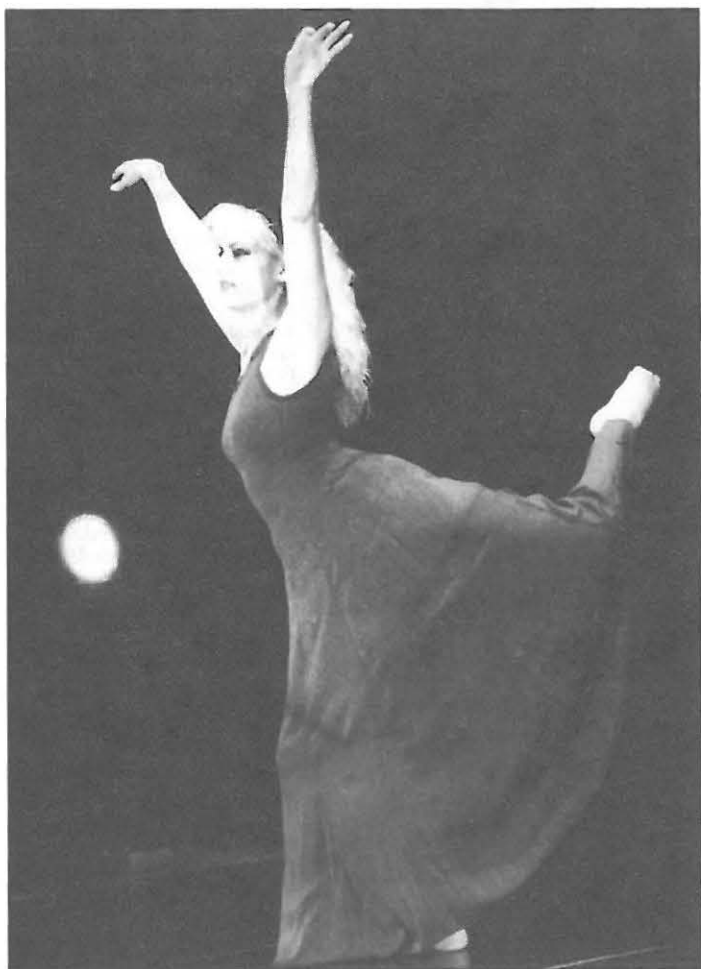
Všichni na jednom jevišti
C-Dance Ústí n. Orlicí

Omlouvám se souboru, že jsa ohraňován svou činoherní zkušeností, nejsem s to se kvalifikovaně vyjádřit k jejich produkci. Jen se snažím porozumět emoci, která se ve vlnách dostavovala a která mě, a dle reakce spoludílejících, i ostatním na závěr učinila radostný svět:

- radost vzniká z vědomě, poučeně a talentovaně organizovaného tvaru, kde vědomí kompozice, stylu a jednoty tohoto je zřetelné;
- není nezbytné, abychom v tomto způsobu tvaru dešifrovali všechny významy;
- radost vzniká z jisté dokonalosti provedení, z vědomí té obrovské práce, jíž musel každý z aktérů podstoupit, a jaké psychofyzické dovednosti musel nabýt, aby vůbec mohl vstoupit na jeviště;
- radost vzniká z vědomí té naprosté kolektivnosti sdělování;
- radost je přitom i z talentu těch některých, kteří v té kolektivní souhře, aniž s tím úmyslem dělají něco navíc, jsou vyvolenějšími od Pána Boha;
- radost je funkcí zvládnutého rytmu.

Tímto souboru děkuji.

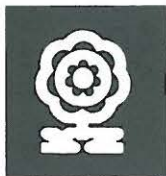
František Zborník

Všichni na jednom jevišti - Taneční divadlo C-Dance a Taneční oddělení ZUŠ Ústí nad Orlicí

Pozvánka na slovenskú Scénickú Žatvu '96 v Martine

Hoci definitívna bodka za programovou skladbou Scénickej žatvy '96 ešte len padne, dovoľte mi využiť možnosť informovať a pozvať účastníkov 66. JH na náš festival festivalov.

Národné osvetové centrum v Bratislave spolu s ďalšími organizátormi pripravuje 74. ročník prehliadky ochotníckych divadelných súborov s medzinárodnou účasťou - Scénickú žatvu '96 v Martine - v dňoch 18. - 24. 10. 1996. Do hlavnej časti programu sú nominované kolektívy a jednotlivci, ktorí získali najvyššie ocenenie na celoštátnych postupových divadelných prehliadkach (Divadelní súbor A z Prievidze - M. Babiad VEŽA BABYLONSKÁ, Divadlo Bodea z Liptovského Mikuláša - BEZOTCOVINA II. - na motívy hry A. Geľmana Lavička, Divadelný súbor Etudka z Tekovských Nemiec - P. Budak METELICA, Bánovské pokútne divadlo - S. Lavrík ZÁTIŠIE S MATKOU, Detský divadelný súbor Čierny Peter z Bánovic n. B. - S. Lavrík KRUTOHORRY, Divadlo/Škola Ludus z Bratislavy - P. Kuba, J. Letenay, L. Jariabka - (NE) MÁM RÁD I., maďarská študentská scéna X z Košíc - M. Mitrovič POLNOČNÉ VLÁMANIE so scénickými miniatúrami vystúpiť: E. Smiková s EVINÝMI STAROŠŤAMI, J. Záhorská so STRATENÝM ZVERINCOM, L. Pušáková a L. Rodná s LIETANÍM, P. Vrfo so scénkou NIE JE PROBLÉM, JA TO VIEM!, ako aj recitátori a víťazné divadlo poézie zo 42. Hviezdoslavovho Kubína.)

Do otvoreného programu sú odporúčané kolektívy zo zahraničia:

(Česká republika, Rusko, Taliansko, divadelní súbor Slovákov žijúcich v zahraničí), profesionálne divadlo - Divadlo SNP Martin (K. Horák „...príd kráľovstvo Tvoje...“), kolektívy s najvyšším ocenením z tematických prehliadok ako napr. z Palárikovej Rakovej a Gorazdovo Močenka.

Vo vzdelávacej časti bude okrem rozborového seminára aj niekoľko tried určených pre metodikov a porotcov z okresov, pre začínajúcich dramatických autorov a režisérov, ako aj aktív pre ochotníkov, stretnutie stredoeurópskej pracovnej skupiny medzinárodnej organizácie amatérského divadla CEC AITA/IATA a celý rad sprievodných podujatí, výstav a stretnutí.

Na Scénickej žatve '96 bude na návrh lektorského zboru udelená jediná Cena riaditeľa Národného osvetového centra s názvom ZA TVORIVÝ ČIN ROKA.

Alena Štefková

Národné osvetové centrum, Bratislava

Z knižovničky IPOS-ARTAMA

Vyjde II. diel Katalogu her českých autorů - činohra.

Po I. dielu katalogu, ktorý vyšiel pod titulom Padesát příběhů a dva navíc, pripravujeme vydání II. dielu, ktorý bude obsahovať výber kvalitných divadelných her od r. 1918 do súčasnosti.

II. diel bude mať cca dvojnásobný rozsah I. dielu, jeho predpokladaná cena bude 90,- Kč, vydání se připravuje tak, aby byla publikace k dispozici na začátku divadelní sezóny 1996/1997.

Chcete-li si poistiť získání této výjimečné publikace, respektive získat její I. diel, pokud jej ještě nemáte, odešlete objednávku na adresu ARTAMA:

P. O. BOX, 140 16 Praha 4

S nadsledem...

Kalendář akcí amatérského divadla

září - říjen 96

13. - 15. 9. FEMAD Libice nad Cidlinou

20. - 22. 9. - festival a dílna divadla pro děti

11. - 13. 10. Dílna ruského divadla v Praze a Lysé n. L.

11. - 19. 10. Kurs praktické režie ve Vysokém n. Jizerou

12. - 19. 10. Krakonošův divadelní podzim - Vysoké nad Jizerou - národní přehlídka venkovských souborů

12. - 19. 10. Seminář Klubu režisérů SČDO při KDP ve Vysokém n. J.

24. - 27. 10. Loutka 96 Frýdek-Místek - otevřená nesoutěžní přehlídka loutkářských inscenací pro děti

26. 10. Nymburský pohádkový podzim - nesoutěžní přehlídka činoherního divadla pro děti

EX-ORIOR, a.s.

Husova 223 • 549 31 Hronov
Tel./fax: 0441/482 104

EKONOMICKÉ A ORGANIZAČNÍ PORADENSTVÍ
PORADENSTVÍ V OBLASTI FINANČNÍHO TRHU, INVESTIC
A SLUŽEB

FINANČNÍ EXPERTIZY A KONZULTACE
VZDĚLÁVÁNÍ FINANČNÍHO MANAGEMENTU
SPRÁVA A INVESTOVÁNÍ KAPITÁLU
SPRÁVA MAJETKU

Znovu k návrhu jednotných propozic

(Zpravodaj č. 6)

Podle vyjádření Pavla Hurycha, který je pod zveřejněným návrhem podepsán, jde o stanovisko správní rady ADA, nikoliv jen pražského regionu této organizace. Správní rada jej v této podobě považuje pouze za pracovní a nedomnívá se, že by byl určen veřejnosti.

K tomu paní Lenka Lázniovská (IPOS-ARTAMA), která text redakci poskytla, dodává: „Domnívám se, že všechno, co se týká pravidel hry (statut, pravidla výběru, koncepce přehlídek), je věcí veřejnou. Proto, byť si nemyslím, že by se k tomuto problému mělo uskutečnit veřejné referendum, jsem tento návrh redakci Zpravodaje poskytla ke zveřejnění.“

JIRÁSKŮV
H R O N O V

střípky

Kdybychom měli v Jiráskově divadle potleskoměr, po včerejším večerním představení skupiny C-Dance by se určitě zavařil. Doslova frenetický potlesk vyvolával tanečnický znovu a znovu na scénu. Situaci docela vystihoval výrok, že „tuhle je triumf více-druhosti na JH“.

Na festivalu evidentně přibývá dětí a psů. Zatímco čtvernožci zjevně více fandí divadlu netradičnímu, protože se s nimi setkáváme nejčastěji v Sokolovně, nastupující ochotnická generace, počínaje miminy v kočárku, je převážena z místa na místo, patrně aby se nadýchala festivalové atmosféry. Trochu většímu dorostu, konkrétně od osmi let, nabízí se už i možnost soutěžit. Kandrášek 1997 - memoriál Bedřicha Čapka, soutěž monologů, dialogů a skupinových vystoupení dětí a mládeže se koná v sobotu 18. ledna 1997 v Kulturním domě v Čelákovicih. Přihlášky je možno získat na každém oblastním předsednictvu SČDO a u vyhlásovatelů v Čelákovicih, Sady 17. listopadu 1380, PSČ 250 88

Po nebývalém zájmu o představení brněnské Klaufiky Konžert, které se ve středu konalo v omezeném prostoru černého stanu, přenesla své vystoupení včera v noci Klaufika pod širé nebe. Již poněkolkáté na JH předvedla své úspěšné představení Don Quijote de la Anča. Diváci reagovali, jako by to bylo poprvé.

Do Sokolovny se diváci těší nejen na vynikající představení, ale i na neméně skvělé domácí koláče a jiné pochutiny, které hladovým divákům připravují místní Sokolky. Zastávky v těchto místech se tak stávají zážitky ducha i těla. I proto je zřejmě vždy plno.

Všichni příznivci absurdního humoru jsou srdečně zváni do restaurace „C“ na hronovském náměstí. Květovaná servírka tu ve večerních hodinách hraje originální one-woman show s názvem „Malé pivo nemáme“ (přestože je na nápojovém lístku). Vše doporučíme. Arogantní hříčka vtípně vypointovaná vrácením co nejmenších mincí „za trest“ nabízí zábavnou podívanou.

Vydává organizační štáb
66. Jiráskova Hronova
Šéfredaktorka:
Jaroslava Suchomelová
Redaktor: Vladimír Hulec
Fotograf: Ivo Míchal
Technický redaktor:
Marek Zhibo
Tisknou:
Grafické závody Hronov, s. r. o.
Cena: 5 Kč